

Belvárosi Híradó

A SARKAD-BELVÁROSI REFORMÁTUS EGYHAZKÖZSÉG IDŐSZAKOSAN MEGJELENŐ LAPJA

VIII. évfolyam 2. szám

2020. április

Kedves Olvasó!

Íme, az ember! – mondta egykor Pilátus, Jézusra mutatva. Íme, az ember ma, aki tökéletesnek, jónak, fenntarthatónak vélt világát kicsúszni érzi a kezei közül. Éltük eddig a „normális” hétköznapiakat, mentünk előre, nem is gondolkodva azon, minek mi az értelme, mit miért is csinálunk, és egyszer csak megállított minket egy néhány molekulából álló betegség. Minden felborult, a hétköznapiak, a jövő, a tervek, az elképzelések, a vágyak. Mindent át kellett írni, újra kellett gondolni, másképp kellett szervezni. Lemondtunk eseményekről, programokról, találkozásokról és felvettük a keserű küzdelmet a vírussal, és annak hatásaival. Meg akarjuk óvni világunkat, elért eredményeinket, meg akarjuk tartani azt, amit összekuporgattunk az évek, évtizedek alatt.

Ám ebbe az ádáz küzdelembe máris belefáradtunk: okokat keresünk, és azt számolgatjuk, meddig tarthat ez még, mi lesz a vége és mi lesz azután. Nehéz a jelenben maradni, mert fájdalmas, hiszen veszteséget, áldozatokat látunk, és rémisztő híreket olvasunk. A múltba tekintünk, és nosztalgizálni kezdünk, hogy elmeneküljünk a jelen valóságának szörnyűsége elől. Elővesszük a régi képeket, és szép emlékek jutnak eszünkbe, amikor még nem volt jelen az életben az a vírus, amely halálos fenyegetést jelent. Ám ez a gondolat sem állja meg a helyét, hiszen régen is voltak vírusok, járványok, amelyek megtizedelték az embereket, és az átélt szörnyűség nemzedékekre nyomta rá bélyegét.

Óriási mennyiségű információt kell feldolgoznunk nap mint nap, hiszen minden oldalról megállíthatatlanul áradnak a hírek, és sokkal gyorsabban terjednek, mint maga a vírus. Nekünk pedig ezekből le kell szűrünk mindazt, ami igaz, ami szükséges és hasznos. Új szavakat ismertünk meg, melyeket eddig nem is használtunk. Új helyzetekbe kerültünk, melyekben egyáltalán nem érezzük otthonosan magunkat. Igaz ez emberekre, családokra, településekre, munkahelyekre és az egyházra, a gyülekezeti tagokra és lelkészekre. Olyan világban próbálunk kapcsolatot teremteni, ahol egyáltalán nem könnyű, és hús-vér emberekként soha nem lehetünk igazán otthon. Természetes igényünk, hogy szemtől szemben éljük meg kapcsolatainkat, mert vágyakozunk az érintésre, kézfogásra, ölelésre, a csókra... Tudjuk ugyan, hogy ez az időszak (is) időleges, hogy egyszer véget ér, de most az idő fogalma, és annak a megélése is átalakult. Most kezdjük megérteni, milyen hatalmas kincs a személyes találkozás, a közösség igazi megélése, amikor ezeket „csak” online, valamilyen „vonal” segítségével tehetjük meg, de még így is nagyon hálásak lehetünk a technika nyújtotta kapcsolattartási lehetőségeikért.

Tulajdonképp ezt akarta Isten is akkor, amikor földre küldte a Fiát. Szemtől szembe akart velünk találkozni, hogy lássuk, tapinthatassuk, érezzük Őt. Azt akarta megmutatni, hogy Ő él. Ő van. Nem régi ködös kép, vagy

legenda, nem mese, hanem valóság. Ez vezérelte Istent. Nem távolságot akart, nem elválasztó falakat, hanem szemtől szemben akart találkozni az emberrel. Jézusban így volt jelen az Isten ezen a földön, mégis oly kevesen ismerték ezt fel. Sokan csak halála és feltámadása után kezdték megérteni, ki is volt igazán Jézus, és mit tett értük, közöttük.

Ma felismernénk-e, meglátánk-e a mindennapjaink során? Ő ebben a különös böjti időszakban talán épp ezért készítetett minket megállásra. Nem, nem az Isten akarata volt a vírus. Ennek bizony mi, emberek vagyunk az oka: a mi felelőtlenségünk, haszonelvűségünk, telhetetlenségünk és mohóságunk. Ám Isten még ebből a helyzetből is tud jót előhozni, és meg tudja mutatni, miért jó, ha végre megállunk és önmagunkba tekintünk. Elgondolkodhatunk azon, milyen törekeny az a világ, az a rend, amelyben élünk, amely a múlandóságához köti magát, és nem tud mit kezdeni a veszteséggel, a halállal és egy világméretű csapás hogyan tudja megrendíteni és félelmek hálójába keríteni.

Isten azonban megmenthet az aggodalmaktól, a sötét jövőtől való rettegéstől azáltal, hogy elszakít minket e világ örvényétől, és az Ő Fiára tereli figyelmünket. Nézzetek rá - mondja - aki titeket megváltott, aki vállalta értetek a legnagyobb kint: a magára hagyatottság kínzó érzését. Mindez értünk történt, a mi lelkünkért, a mi életünk megmentéséért. Napjainkban értjük meg igazán Pál apostol élethelyzetét: „Sőt, dicsekszünk a megpróbáltatásokkal is, mert tudjuk, hogy a megpróbáltatás szüli az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.” (Róma 5,3-5). Vajon végig tudunk-e menni ezen a lépcsőn, vagy már akkor megrettenünk, amikor az első lépcsőfokra lépünk? Ki is akarna örülni a szenvedésnek, a próbáknak? Pál tudott örülni még ezeknek is. Tanuljuk meg mi is türelemmel hordozni sorsunkat, elfogadni azt, amiben vagyunk, de tenni azért, hogy jobb legyen! Állhatatosan és kitartóan imádkozni, hogy Isten győzelme mindenkinek nyilvánvalóvá váljon!

Wass Albert szerint „Minden vagyodat elvesztetted. A virágok is elvesztették színpompás ékszerüket, csak puszta gyökereik maradt meg a föld alatt. Azért ne bidd, hogy most már többé sohasem fognak virágozni.” A virágok ebben az évben is virágozni kezdtek, rügyek fakadtak a fákon, és feltartóztathatatlanul megérkezett a tavasz. Isten is jön, és vele együtt az Ő világa is, ahol nincs, jajkiáltás, szenvedés, gyász, ahol az élet győz a halál felett. Mi pedig várunk: hittel, reménységgel, türelemmel. Nemcsak a járvány végét, és az újakezdet, melyről valljuk, hogy az Isten akkor is gondoskodni fog rólunk: „...várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését.” (Titusz 2,13) Ezt a szent derűt, nyugalmat és boldog hitet lássuk meg a Feltámadottban ezen a különös húsvéton.

Koncz Zsolt lelképásztor

Együtt az Ige körül!

„Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, Jakab anyja, valamint Salomé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus holttestét. A hét első napján, korán reggel, napkeltekor elmentek a sírboltba, és így beszéltek egymás között: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról? Amint felnéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt. És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek. De az így szólt hozzájuk: Ne féljete! A názáreti Jézust keressétek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. De menjete el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.” (Márk 16,1–7)

Kedves Testvéreim!

Húsvét van. Ünnepe van. Hosszú napok után, hosszú hétvége, a leghosszabb a naptárban, de ez most nem azt jelenti, mint eddig bármikor. A leghosszabb időszak volt ez, azoknak az asszonyoknak is ott Jeruzsálemben, akik a hét első napjának kora reggelén végre elindulhattak Mesterük sírjához. Nagyon-nagyon hosszú volt. Mint amikor az embert valami nagy csapás, baj éri, és olyan rettenetesen nehezen telik az idő. Mint napjainkban az izoláció, a házi karantén időszakában... Aztán mégis elmúltak a napok, a várakozás, és a szükséges illatszerekkel indulnak ki a sírhoz. Tele volt a szívük és a lelkük milliónyi kavargó érzéssel és kérdéssel, de csak egyről ír az evangélista: *Ki hengeríti el a követ a sírbolt bejáratától? Ki hengeríti el azt a hatalmas követ, amelyre ők nem lesznek képesek.*

A kor szokása szerint, amikor elhelyezték a holttestet a sziklásírba, akkor a bejárat elé hatalmas, kerek, malomkőszerű követ görgettek, és bizony annak az elmozdításához ezeknek az asszonyoknak az ereje kevés lett volna. Mégis elindultak, mert céljuk volt, s talán arra gondoltak, majd csak lesz valahogy. Mi volt a céljuk? A végső, emberi tisztességet megadni Jézusnak, a halott Jézusnak.

Ki fogja elhengeríteni a követ? Ott tornyosul az akadály. Vajon nekünk hány ilyen kő volt és van az életünkben? Feladatok, kihívások olyan dolgok, amelyek foglalkoztatnak bennünket. Olyan kövek, amelyeket képtelenek vagyunk elhengeríteni, melyek ott tornyosulnak előttünk, megakadályoznak bennünket abban, hogy továbblépjünk.

Nem férünk hozzá. Hozzáférés. Kulcsszóvá lett kifejezése ez a mai világnak. Szinte mindenhez hozzáférés kell. Ma még a tanuláshoz, az otthoni munkához is. Regisztrálni kell számtalan online

felületen. Felhasználói név és jelszó szükséges, hogy hozzáférésünk legyen. Tele vagyunk kártyákkal, igazolványokkal és négy vagy még többjegyű számokkal, személyes kódokkal. Ezeket meg kell jegyeznünk, tanulnunk, hogy hozzáférésünk legyen a bankszámlánkhöz vagy épp a személyes email, facebook, google classroom, messenger csoport stb. fiókjainkhoz.

Az asszonyok is úgy érezték, nem férnek hozzá Jézushoz. Húsvét csodálatos, felemelő üzenete és örömhíre az, hogy a legyőzhetetlennek tűnő, utolsó akadályt Isten eltüntette az útból, és ezzel azt mondja: Emberek, hozzáférésetek van, jogosultságotok van az én egyszülött Fiamhoz! Lehet, hogy ti elfelejtettétek, de én gondoskodtam arról, hogy nektek hozzáférésetek legyen az élő, a feltámadott Krisztushoz. És ezzel minden félelmet, minden gyötrelmet, minden megválaszolatlan kérdést elsepert az útból.

Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratától? A választ az evangélium úgy adja meg, hogy amikor odaérnek az asszonyok, egyszerűen nincs akadály. Hozzáférés van. De mihez, kihez? Nem a halott Jézushoz. Az illatszerekre itt már nincs szükség, a végső tisztességet már nem kell neki megadni. Csak egy fiú ül a sírboltban, aki olyan magától értetődően azt mondja: feltámadt, nincs itt! Ennyi! Feltámadott, nincsen itt. Ez az egyszerűség, Isten teremtő Lelkének az egyszerűsége, amivel a számunkra legbonyolultabb, leghihetlenebb dolgokat megoldja, és a helyére teszi.

A kő el van hengerítve. És ez ma azt is jelenti a számunkra, hogy hozzáférésünk van nekünk, akiknek sokszor saját magunk a legnagyobb akadály, mert nem akarunk, vagy nem tudunk hozzáférni a Feltámadotthoz. Pedig látható, megtalálható, hozzáférhető. Isten hozzáférést ad nekünk az Ő kegyelmes, irgalmas szeretetéből. Elhengeríti az akadályt, a követ. Csak épp sokszor nem előttünk van a nagy kő, hanem bennünk, a szívünkben.

A szívünk válik kővé, kőszívű emberek leszünk, de húsvét azt üzeni: Isten nem kőszívű. Ez a hasonlat nagyon áthallásos, és talán mindannyian Jókai regényére gondolunk. Ez nem véletlen, hiszen a Kőszívű ember fiai közül egynek fel kellett áldoznia magát azért, hogy a többiek élhessenek. Nekünk azonban nem kőszívű Istenünk van, és közülünk már senkinek sem kell önmagát feláldoznia. Isten Fia ezt már megtette helyettünk és értünk. Ő elhengerítette a követ, vagyis hozzáférésünk, jogosultságunk van a mennyei Atyához, a feltámadott Krisztushoz.

Nem arra teremtett bennünket az Isten, hogy áldozatok, kifosztottak, jogfosztottak legyünk, bár nélküle ilyen az életünk, hanem arra, amit a húsvéti

örömmenéből tudhatunk meg: senki ne legyen áldozat: sem gyermek, sem idős, sem szegény, sem beteg, mert az nem kedves az Istennek, ezért Ő elhengerítette a követ.

Azt mondja ez a titokzatos ifjú: feltámadt, nincsen itt, itt van az a hely, ahová tették, de ti most jobban teszitek, ha elmentek a tanítványokhoz, és elmondjátok nekik: menjetek Galileába, és ott meglátjátok Őt. Olyan ez a mondat, mintha nekünk valaki azt mondaná: menjetek haza. Menjetek haza, nincs semmi baj, nincs itt már semmi tennivaló! Mint amikor egy nagy veszedelem, természeti csapás, vagy nagy szomorúság után mégiscsak indulni kell, úgy is mondhatnánk: vissza az életbe. Ez a húsvéti mozgás: menjetek haza: Galileába. Oda, ahonnan mind származtok, ahonnan mind idejöttetek Jeruzsálembe, de most menjetek vissza. Ezt üzeni a feltámadott Krisztus az övéinek. Ezt üzeni azoknak, akik félnek, remegnek, akik nem találják a helyüket, akiknek a halál helyéről, a temetőből meg kell találni az utat vissza az életbe. Abba az életbe, amelyikben azonban már előttük jár Jézus.

Húsvét azt üzeni: lehet, hogy elfelejtetted, lehet, hogy nem jut eszedbe, de neked Isten jogosultságot, hozzáférést adott ahhoz a Krisztushoz, aki értünk áldozta önmagát. És aki ezt tudja, annak a szívében már nincs félelem, mert tudja, hová indul, hová tart, kit követ, és észreveszi azokat, akiket Isten nem áldozatra szán ebben az életben, hanem az Ő közösségébe, gyülekezetébe. Húsvétot akkor ünnepelhetünk igazán, tiszta szívvel és felelősséggel, ha az életünk, a mindennapjaink olyanok, hogy annak következtében senki sem lesz áldozat. Hogy azok az emberek, akik félnek és rettegnek attól, hogy az életük megoldatlannak látszó helyzeteiben ki hengeríti el a követ, megtalálják bennünk, Krisztus követőiben azokat, akik segítenek az imádságukkal, a teherhordozásukkal, a jelenlétükkel.

Az elhengerítetlen kövek megbénítják az emberi lelket és sötétségbe, félelembe taszítanak, de a kő elhengerítése beengedi a fényt, a világosságot, a vigasztalást, a reményt és a segítséget. És akkor megtelik a szív örömmel és hálaadással, hogy az Ő követésében járhatunk, aki mindannyiunkat haza akar, és tud vinni mindenhol, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

*Állok a húsvéti csendben kopár kövek között,
egy sziklasír nyitott szájánál,
hol az Élet és a Halál
egyszer megütkezött.*

*Állok a múltba révedve,
események peregnek le:
születés, kereszt, halál, feltámadás.
És az a tanítói három év;
lebbentem a múlt csipkefüggönyét:
- bizonyoságnak sok,
nagyon sok - elég.*

*Olyan sok, hogy meg sem érthetem,
amit értek is részleteiben.
- Felépítetted három nap múlva
azt a lerontott templomot.
Kérlek Jézusom, építs bennem is
Szentlelked által templomot.
Hogy bennem élj, s én benned éljek,
mert kezvedben van az élet:
bittel hiszem, s dicsérlek Téged.*

*- A múlt emlékeiből kilépek,
zendül az ének ajkamon.
- dicsérlek az égi karokkal
feltámadt, élő Krisztusom!
Te vagy az Élet és a remény,
hívó szíveknek záloga,
hirdetem a Feltámadásod
én a bűnös, kit véred megváltott;
ki nem hallgat már el soha!*

Ámen.

Ima: Magasztalunk Téged Urunk a feltámadás evangéliumáért, hogy nem hagyod a mi lelkünk bizonytalanságban. El akarod oszlatni a kételyeinket és felelni kérdéseinkre, nehézségeinkre a Te igéd által. Add azt a bizonyosságot, hogy Jézus Krisztus feltámadása a mi feltámadásunk záloga. Hadd legyen életünkben és halálunkban egyetlen vigasztalásunk az, a Tied vagyunk.

Kérünk, indíts el, mozdíts meg mindannyiunkat, hogy bátran vallást tudjunk tenni rólad, hogy merjünk élni a te erődből! Járj előttünk, mutass utat nekünk! Különösen is könyörgünk gyászoló testvéreinkért, a betegekért, a szeretetlenség és bűn áldozataiért, a gyengékért és a kicsikért!

Feltámadott Úr Jézus Krisztus bátoríts minket, hogy ne nyugtalanodjék a mi szívünk és ne is féljen. Kérünk, tölts be minket a te Lelkeddel, hogy megteljen szívünk örömmel és hálaadással. Kegyelmesen kérünk, hallgass meg minket! Ámen

Koncz-Vágási Katalin lp.

Csendes húsvét

Minden húsvét más, ez a mostani különösen! Ilyen ünnep-várásban mostanság nem volt része senkinek! Úgy vágyakozunk arra, hogy a találkozás személyessége, öröme és kézzelfoghatósága megvalósuljon, de ezek kényszerűen kimaradnak az alkalom magasztosságából...

Ebben az évben nem lesz kölnivizes „szabad-e locsolni”, de nem lesz olyan Istentisztelet sem, ahol jelenlétünkkel adunk nyomatékot annak, hogy Jézus semmihez sem hasonlatos áldozatáról az Isten házában a legméltóbb megemlékezni. Marad az újság, az elektronika, az internet... és a négy fal. - Ez most nagyon más.

Mindenkiben, mint egy nagy piros fény, gyullad fel az életöszön lámpája, és ha tetszik, ha nem, beáll az óvatoskodók közösségébe, azok közé, akik felelősséget vállalnak szeretteikért, tágabb közösségükért. Ahogy a költő mondta: „mindenki szem a láncban” - csak most *más értelemben*. Vállat vállhoz vetve küzdünk, de az ellenség láthatatlan. Ez a legrosszabb lehetőség, hiszen egy látható ellenséget fel tudunk mérni, meg tudjuk ítélni az erejét és így a harc felvételének, pozitív kimenetelének is vannak esélyei...

Kicsit el vagyunk veszve! El vagyunk veszve? Nem! Csak olyat kell tennünk, amitől elszoktunk: óvatosnak lenni, és távolságtartónak. A szeretteinktől is.

Istentől sohasem kell távolságot tartani! Épp most nyílik jó alkalom a Hozzá való közelség kiépítésére! A nehéz idők különleges helyzetet teremthetnek a lélekben, és húsvét az egyik legmagasztosabb ünnepünk! Ez egy jó alkalom... A megváltás személyes dolog. A hitre térés pillanatában jön rá mindenki, hogy mi a lényege: miattam volt! Nekem szól! Megérintett!

Az a távolság, amit a félelem teremt a jövőnkkel kapcsolatban, tehát a lelki közösség kiindulópontja lehet, ugyanis ebből a távolságból már csak közelség születhet. E közelség, és befelé fordulás egyébként az Istennel való kapcsolattartás lényege. Amikor belül minden rendben van, a belső fény kifelé vetül, és mások számára is láthatóvá válik. Sokféleképpen ölthet ez testet: felelősségvállalásban, közösségi tevékenységben, baráti beszélgetésben, vigasz nyújtásban, akár egy félre nem érthető támogató mosolyban... Ezt a közelséget kell most keresni és megteremteni!

Református testvéreim: ideje van a befelé fordulásnak, az óvatosságnak, de a kitárulkozásnak, a gyámolításnak is, és mindannak, ami korábban

elmaradt valamiért! Ez a *csendes húsvét* fog most nekünk erőt adni pünkösdig, és azon túl is. Nem szabad felednünk: értékelni kell a szép pillanatokot, amikor jó volt együtt lenni. Fel kell értékelni azokat, mert minden jó és rossz, ami a múltunkban történt, értékes, és minden, ami az eljövendő része, értéket teremt.

Értékes az életünk! Vigyázzunk rá! Áldott legyen az ünnepünk!

Imádkozzatok

A Nap, ahogy felkel,
dalra fakad.

Hajnali csicsérgés a fénye
hunyorításunk.

Szemünkben szálla.

Távolabb egy szálla,
csakis a mértékegység végett.

Dicsérjétek a véget.
Az alfát és az ómegát.

A kezdetek urát!

Sugározatok,
ahogy a Nap teszi.
Reggel ahogy felkeltetek,
este imáitokban.

Zanócz István presbiter

A járvány és én

Keresztyén emberként a kialakult helyzet akarva-akaratlanul eszembe juttat bibliai történeteket. A babiloni fogságot, a pusztai vándorlást, Nőé történetét...

És azt, hogy Isten mindig változásra hív. Van, amiből többet akar, van, amiből kevesebbet. Nagyon fontos, hogy többet mossunk kezet, több liszt legyen itthon, kevesebbet utazzunk, kevesebbet menjünk emberek közé. De nem biztos, hogy Ő csak erre gondol. Hanem talán arra is, hogy többet imádkozzunk, többet olvassuk a Bibliát, többet forduljunk oda a másikhöz valódi, Tőle jövő szeretettel. Kevesebbet ítélkezzünk, kevesebbet haragudjunk, kevesebbet morogjunk... Legyünk végre az Övéi, szeretett gyermekei, akiket saját képmására teremtett, akikben gyönyörködik...

Nézzünk rá az életünkre! Mennyi külső változást látunk? És mennyi belsőt? A külsőbe bele kell állnunk, nincs választásunk. Szakemberek, felelősök határozzák meg a mozgulatainkat,

munkánkat, szabadidőnket, napjainkat. Felelősséggel, hozzáértéssel. A belső a mi döntésünk. A külsőhöz kapunk útmutatást, tájékoztatást. A belsőhöz is. Nem digitálisan. Aki a tájékoztatást adja, személyesen ismer minket, és oly nagyon szeret, hogy egyszülött Fiát adta értünk. Csak meg kell hallanunk, hallgatnunk. El kell fogadnunk.

Nagyon sajnálnám, ha ez az időszak úgy érne véget, hogy hiábavaló volt az életemben. Megtanultam ugyan digitálisan oktatni, kenyeret sütni, életben maradtam, de nem változott semmi. Nem vitt közelebb Istenhez, hiábavaló volt. Külsőleg sok változás állt be, de belsőleg maradt minden olyan, mint volt. Élettelen. Isten szólt, intett, változásra hívott, de csak a szakemberek rendelkezéseire reagáltam, életem hatalmas, mindenható szakemberének, gyógyítójának, Urának a rendelkezéseire nem.

„Ez nem én vagyok” - Ezekkel a magabiztos gondolatokkal vágtam bele a járványhelyzet böjtjébe, aztán lépésről lépésre, napról napra egyre rosszabbul kezdtem érezni magam. Pedagógus vagyok. Húsz éve bejárt talaj, megszokott, jól bevált eszközök, és számomra a lényeg veszik el éppen a hivatásomból.

Van helyette más: digitális csoda platformok, teams meg classroom, messenger és discord, időzárás tesztek... De hirtelen jött ez a helyzet és nem találom magam benne. És igazából nem is akarom. Mert, ha megtalálom, az azt jelenti, hogy az már nem én vagyok...

Attól is félek, hogy úgy belejövünk, hogy így maradunk. Olyan szépen kialakítjuk a rendszert, szemléletet, és megfogalmazzuk, begyakoroljuk, és azt látjuk, hogy „de jó is ez”. Nagyon rossz érzés azt kívánnom, hogy ne sikerüljön jól mindez, de a lelkem mélyén azt szeretném, ha kiderülne, hogy ez kényszermegoldás, amit kibírtunk. A régi, az „összehúzom a szemöldököm, rá mosolygok, megsimogatom, összekacsintunk, nevetünk, csak mi értjük, mi a vicc ebben-abbán”, az sokkal-sokkal többet ér minden módszernél, szemléletnél, gyakorlatnál, digitális árnyékvilágnál...

A baj gyökeréig eljutni - Persze, ahogy sokaknak, úgy nekem sem csak a hivatásban állt be rengeteg változás. Egy csomó minden, amit terveztem, amin gondolkoztam, amiről vitatkoztam, mind-mind jelentőségét veszítette, elmarad.

Az említett bibliai történetekben bizony, Istent is keresem ebben a helyzetben, nem csak magamat. Tudom, hogy Ő mindenhol ott van, nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni a szenvedéseinken, hanem aki velünk van mindenben. Igazából mégsem értem Őt. Nem tudom, hogy ezzel jobbá szeretné tenni a világot, csak várjam ki a végét,

vagy elpusztítani, esetleg megtisztítani? Bizonyára az én gondolataim nem az Ő gondolatai, valami olyasmi van emögött, amit én fel sem tudok fogni. Csak bíznom kellene benne, és nyugodtan tenni a dolgom, de nehezen megy.

Az „Isten vigyáz ránk és megóv a bajtól, és tulajdonképpen minden rendben van” gondolatokkal nem tudok mit kezdeni. Sem a világhálót elárasztó áhítatokkal, imádságokkal, gondolatokkal, amiből ez az írás is egy a sok közül. Szeretném tudni, mi Isten akarata, hogy meg tudjam cselekedni. Szeretném tudni, miben kell változnom, mi a helyes irány. És bizony, tartok tőle, hogy nem az, hogy digitalizálódjunk. Ez most egy megoldás a kialakult helyzetre, de a baj gyökeréig nem jutottunk el. Szeretném tudni a baj okát, és nem csak a tüneteket kezelni, hanem meggyógyulni. Szeretném, ha az egész világ látná a lehetőséget abban, hogy most, ha jól csináljuk, meggyógyulhat a világ! És félek, nagyon félek, hogy nem ezt tesszük, hanem épp az ellenkezőjét! Keresem ebben a vezetést. Istentől, emberektől, de nem találom.

Maradhatok, aki voltam - Ellentmondásos, furcsa gondolatok, érzések kavalkádja ez. Amin csak az segíthet, ha megállok és bevárom a lelkem. Jó, ha mindezt megfogalmazom, de aztán le kell halkítanom saját magam, hogy meghallhassam Őt. Gyógyító kimondani, hogy félek, hogy elveszik a világ(om), és én is elveszek. A platformokon, chatablakokban, levelekben, az idegen istenek között... Mert így juthatok el oda, hogy már tudok arra is tekinteni, ami megmaradt. És ez nem kevés. Még elvehetetlen is akad közte. Így látom meg szépen lassan, hogy maradhatok, aki voltam: Istenünk szeretett gyermeke, és bízhatok abban, hogy a többi majd ehhez mérten kialakul. És így hallhatom meg egy kedves, lámpás ember gondolatát az éterből: „Több kellene ahhoz, hogy elveszzen a mi világunk, az idegen istenek eddig is csak karcolták a felszínt, mélyebbre ez után sem juthatnak, az Úr Jézus áldozata erősebb mindeniknél.”

Rácz Kornélia (www.parokia.hu)

A Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség
időszakosan megjelenő lapja
Szerkesztő-bizottsági tagok:
Koncz-Vágási Katalin és Koncz Zsolt lelképásztorok
Dr. Taybani Jamal gondnok
Péntek István és Zanócz István presbiterek
Felelős kiadó: az egyházközség elnöksége
5720 Sarkad, Veress Sándor u. 15.
Telefon: 20/429 – 1285

E-mail: sarkad-belvaros@reformatus.hu

Web: www.reformatus-sarkadbelvaros.hu

www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Karantén idején

Mikor jön el a húsvét, az igazi lehetetlen lehetőség? Nem tudom. De azt tudom, hogy eljövele az önkéntes áldozattal kezdődik. Nem karanténban vagyunk, hanem őrhelyen, ahol várjuk a virradtát. „Ettől fogva kezdte Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy néki Jeruzsálembe kell menni, és sokat szenvedni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon feltámadni. És Péter előfogván őt, kezdte feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te veled.” (Máté 16,21–22)

Máté evangéliumában olvassuk Péter szavainak a feljegyzését, a többi evangélista csak annyit mond, hogy feddeni, dorgálni kezdte Jézust, amikor jelentette tanítványainak, hogy szenvedni, meghalni és feltámadni megy Jeruzsálembe. Mégis, igen lényeges a kifejezést, amelyet a megdöbben Péter mond: nem eshetik meg ez veled! Ennél is erőteljesebben adják vissza ezt más fordítások, némiképpen bővítve is a szavakat, így: az Isten áldjon meg, uram, ez soha nem történhet meg veled, vagy: ugyan, ez veled biztosan nem történhet meg! Nem következhet be, lehetetlen megtörténnie. Messzire mutatnak ezek a szavak. Jelezhetik egyrészt a tanítványok aggódó óvását, hogy ha Jézus felmegy Jeruzsálembe, akkor megtörténhet, amiről beszél; hát akkor ne menjen oda, forduljon vissza! Jelezhetik a szavak azt is, hogy a tanítványok fel vannak háborodva – Péter megdorgálta, megfeddte Jézust –, ők nem erre vállalkoztak, amikor Jézus követésére álltak! Kikérik maguknak ezt az alternatívát, ez nem program. Jelezhetik azonban, a legmélyebben, azt a meggyőződést is, hogy számukra elfogadhatatlan a szenvedés önkéntes vállalása. Akit szeretünk, azt óvjuk minden bajtól. Akinek a követésére szegődtünk, akire rábízunk magunkat, az köteles minket is megóvni minden bajtól. A szenvedés rossz, és a rossznak nem szabad megtörténnie. A rossz csak valami lehetetlen lehetőség, de elgondolhatatlan, vagy ha mégis bekövetkezik, akkor botrány. Ezért mondja Pál Krisztus keresztiéről, hogy sokak számára botrány, mások számára bolondság (abszurdum). Egész emberi civilizációnk abban a nagy igyekezetben él, hogy megmeneküljünk a rossztól, vagy ha már bekövetkezett, elmeneküljünk előle. A bűnbe, betegségbe, halálba nem lehet beletörődni. S minden fejleményt, ami hártja, enyhíti a bajt, oldozza a nyomorúság köteleit, távolítja a halált, egyszóval lassítja a rosszat, mi haladásként értékelünk. Aztán a

lázás türelmetlenségéből sorra születtek utópiák, megváltó elképzelések és sokszor, sajnos, hamis képzetek is, melyek nyomán nemhogy lassult vagy szűnt volna a rossznak áradása, hanem inkább gyorsult.

Jézus, megfordítja az egészet. Lám, elébe megy a rossznak, keresi a szenvedést, már a tanítványokat is úgy hívta el – igaz, nem értették –, hogy vegyék fel keresztjüket, és úgy kövessék őt (Lukács 9,23). Nem azt választja, ami hasznos, hanem azt, ami egyedül értelmes. Miért? Mert csak az áldozat révén lehetséges a megoldás.

Ma sokakért aggódunk: orvosokért, ápolókért, rendfenntartókért, élelmiszer-fuvarozókért, munkásokért, akik életünk alapfeltételeiről gondoskodnak. Végtelen azoknak a sora, akikkel megtörténhet a baj, akik nemcsak elvileg, hanem gyakorlatilag is vállalják az áldozatot. Akikkel megeshet az, aminek nem szabadna megtörténnie. Pedig nem kockáztatnak, hiszen itt nem holmi hősködésről van szó, hanem szolgálatról: gyógyítanak, ápolnak, gondoskodnak. Lemondanak arról, ami számukra is éppoly értelmes volna, mint számunkra. Hogy élhessünk.

Az imént azt mondtam, hogy Péter szavaiban megdöbbenés fejeződik ki: hát hogy lehet az, hogy Jézus szembenéz a rosszal, a lehetetlen lehetőséggel, az elgondolhatatlannal, azzal, aminek nem szabad megtörténnie, mégis megtörténhet? Nos, valójában a szolgálat és az önfeláldozás a lehetetlen lehetőség. A mulandóság, a betegség, a baj, a halál világában a szeretet a lehetetlen lehetőség.

Amikor Jézus előre jelezte szenvedéseit, Péter szinte meg sem várta, hogy befejezze, pedig így ér véget: és a harmadik napon feltámad... A szenvedés útjának végén feltámadás várja az áldozatot hozó Krisztust. A halál nem zsákutca, hanem átmenet a halálból az igazi életbe. Az önfeláldozás és a szolgálat nem meddő póz, nem üres hősiesség, hanem út az igazi élet felé. Amit ma orvosaink, ápolóink, gyógyítóink tesznek, az szépséges visszfénye ennek az isteni titoknak.

Nem történhet meg ez teveled! – mondja a kétségbeesett Péter Jézusnak. Így kellett ezeknek történniük! – mondja a feltámadott Jézus húsvét napján a tanítványoknak! Mikor jön el a húsvét, az igazi lehetetlen lehetőség? Nem tudom. De azt tudom, hogy eljövele az önkéntes áldozattal kezdődik. Nem karanténban vagyunk, hanem őrhelyen, ahol várjuk a virradtát.

Bogárdi Szabó István
püspök

A koronavírus hatása az intézményi alapszolgáltatásainkra

A Kormány a 40/2020.(III.11.) Korm. rendeletével az élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető tömeges megbetegedést okozó humánjárvány következményeinek elhárítása, a magyar állampolgárok egészségének és életének megóvása érdekében Magyarország egész területére veszélyhelyzetet hirdetett ki 2020. március 11. napjától.

A jogszabályoknak és a szakmai ajánlásoknak megfelelően a szociális alapszolgáltatásokat végző Intézményünknel az alábbi változásokat, korlátozásokat vezettük be kollégáink, és ellátottjaink védelmében:

- Idősek nappali ellátása esetében a nagyobb létszámú programokat elhalasztjuk (pl. rómi-kupa, közös névnap, közös ebédek). Az otthonukban maradt klubtagjainknak a legszükségesebb élelmiszereket, tisztító és tisztálkodási szereket beszerezünk, a gyógyszereiket felírjuk, kiváltjuk, csekkjeiket befizetjük.

- A szociális étkeztetés terén a konyhák továbbra is kiszállítják az ebédet, amely hamarosan már csak az igénybevevő által fizetett egyszer használatos edényben fog megtörténni. A térítési díj befizetési napok számát csökkentettük.

- A támogató szolgálatnál az iskola, óvoda bezárásokkal egyidőben (Gyula, Békéscsaba) a szállításokat leállítottuk. A felnőtt ellátottak szállítása is szünetel. A személyi segítség területén ugyanazokat az eljárásokat folytatjuk, mint a házi segítségnyújtás esetén.

- A házi segítségnyújtás szolgálatnál az ellátásokat, szolgáltatásokat az elérhető szükséges minimumra csökkentve nyújtjuk. Az ellátottnál az alábbi tevékenységeket végezhetik a gondozók:

* személyi gondozási feladatok – az erre a formára jogosult ellátottak esetében (pl. mosdatás, ágyazás, folyadékpótlás, étkeztetés, decubitus (felfekvés) megelőzés, sebkezelés, gyógyszer-adagolás, vérnyomás- és vércukormérés, haj-, arcszőrzet-, száj-, fog-, protézis-, köröm- és bőrápolás)

* élelmiszer beszerzés a személyes szükséglet erejéig (maximum 2 üzletből)

* a házi orvossal való kapcsolattartás (telefonon)

* gyógyszerek kiváltása

* postai ügyek intézése

* a napi szintű (kis) takarítás (pl. asztaltörölgetés, felseprés, fertőtlenítő felmosás) és rendtartás (pl. elpakolás, helyretevés), melyek nem tartoznak a nagytakarítás körébe, amit viszont a mostani helyzetben gondozóink nem tudnak elvégezni.

Tisztelettel kérem ellátottjainkat, hogy tartsák be a vonatkozó Kormányzati rendeleteket, fogadják el az Intézményi módosításokat. Mindezek az intézkedések lehet, hogy kellemetlenül érintik Önöket, de biztos vagyok benne, hogy hosszú távon mindannyiunk hasznára válnak, az Önök és a mi biztonságunkat szolgálják.

Önök is sokszor hallhatták, láthatták már a médiában, hogy a kialakult veszélyhelyzet ellenére

különböző szakmák képviselői elmondják, hogy ők nem maradhatnak otthon, mi sem maradhatunk. Önöket viszont kérjük, maradjanak otthon!

A járvány időszakában az eddig tanúsított hozzáállást, munkát ezúton is szeretném megköszönni minden kollégának.

Kívánok továbbra is sok erőt, egészséget, kitartást az elkövetkező nehéz napokra is!

Netyéné Bajkán Viola
intézményvezető

Korona-járvány: egyszerű tippek a cukorbetegnek

Az egész világ komoly aggodalommal néz szembe a koronavírussal. A krónikus betegségben szenvedőknek azonban nagyobb a rizikó faktor. A cukorbetegnek (is) speciális tanácsokat célszerű követniük a válságból való biztonságos menekülés érdekében.

A megelőzés legfontosabb eleme a kezelőorvos vagy orvosi központ, amely nyomon tudja követni a beteg állapotát. Különböző szolgáltatásokat nyújtanak a cukorbetegnek, akár telefonon, akár távolról az interneten keresztül. Így a cukorbeteg közvetlen módon szerezhetnek hasznos információkat. Cél, a jó vércukorszint és az immunrendszer legjobb fenntartása:

1. Folyamatos gondozás. A szokásosnál gyakrabban ellenőrizze a vércukorszintjét, különösen stressz idején.
2. Gyógyszerek tartalékolása. Tartson elegendő gyógyszert otthon, pl. egy havi készletet, mert bizonyos akadályok miatt esetleg nem tud elmenni érte, vagy kérjen szállítási szolgáltatást egy családtag, vagy szomszéd révén.
3. Konzervkészletek: tartson elegendő mennyiségű konzervet és fagyasztott gyümölcsöt, zöldséget. Fogyasztásuk előtt alaposan öblítse le bő vízzel higiéniai okok miatt
4. Szénhidrátok: szerezzen egyszerű szénhidrátokat pl.: méz, lekvár, zselé, cukorka vagy cukorpótló tableta, melyek segítik vércukorszintje egyensúlyban tartását.
5. Közösségi média: tartsa a kapcsolatot rokonaival és barátaival telefonon, és különféle alkalmazásokkal a jó hangulat fenntartása érdekében.
6. Frissítse az információkat: legyen naprakész a fejleményekkel, mivel az információ gyorsan változik. Feltétlenül ellenőrizze az információk pontosságát!
7. Sportoljon: naponta rendszeresen mozogjon a jó vércukorszint fenntartása és a stressz csökkentése érdekében.
8. Ügyeljen arra, hogy jól és elegendő időt aludjon. Javasoljuk, kerülje az interneten való állandó szörfözést. És maradjon otthon!!!

Dr. Taybani Jamal
főorvos-gondnok

Húsvéti családi süti-ima

Hozzávalók:

- 1 csésze dió vagy mogoró
- 1 teáskanál ecet
- 3 tojásfehérje
- 1 csipet só
- 1 csésze cukor

Melegítsük elő a sütőt 180°C-ra.

Tegyük a diót egy zárható tasakba, és fakanállal vagy fa klopfolóval ütögetve törjük kisebb darabokra. Jézust is megverték és mi is bántjuk őt minden egyes bűnünkkel.

„Akkor Pilátus elvezettette Jézust és megostoroztatta. A katonák pedig koronát fontak tövisből, a fejére tették, és bíborszínű köpenyt adtak rá. Aztán eléje járultak, és azt mondogatták: »Üdvözlégy, zsidók királya!« És arcul verték őt.” (János 19,1–3)

Tegyük egy keverőtálba az ecetet. Jézusnak ecetet adtak inni, amikor szomjazott a kereszten.

„Ezután Jézus, aki tudta, hogy már minden bevégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: »Szomjazom!« Volt ott egy ecettel teli edény. Ezért ecettel telt szivacsot tűztek egy izsópra, és a szájához nyújtották. Amikor Jézus az ecetet megízlelte, azt mondta: »Beteljesedett!« És fejét lehajtva kilehelte lelkét.” (János 19,28–30)

Öntsük hozzá a tojásfehérjéket. A tojás az új élet szimbóluma, és Jézus halálával új életet adott nekünk.

„A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen. Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért.” (János 10,10–11)

Adjuk hozzá a sót. A könnyek, melyeket Jézusért ejtettek azok, akik szerették őt, szintén sósak. A könnyek arra is emlékeztetnek minket, hogyan kell siratnunk bűneinket.

„Nagy népsokaság követte őt, közöttük asszonyok is, akik jajgattak és sírtak miatta. Jézus odafordult hozzájuk, és így szólt: Jeruzsálem leányai, ne miattam sírjatok! Magatokat és gyermekeiteket sirassátok!” (Lukács 23,27)

Tegyük bele a cukrot. Jézus áldozata számunkra a legédesebb dolog, mert annyira szeretett minket.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte Isten a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön általa a világ.” (János 3,16–17)

Magas fokozaton mixeljük össze robotgéppel a keveréket 12–15 percig. Utána óvatosan keverjük bele a diót. Evőkanállal kanalazzunk kis halmokat a sütőpapírra.

„Mikor beesteledett, jött egy Arimateából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak. Odament Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. Akkor Pilátus megparancsolta, hogy adják ki neki. József fogta a testet, begöngyölte tiszta gyolcsvászonba, és betette sziklába vágott, saját, új sírboltjába. A sír bejáratához egy nagy követ bengerített és elment.” (Máté 27,57–60)

Tegyük a sütit a sütőbe, csukjuk be a sütőajtót. Ragasztószalaggal le is „pecsételhetjük”, ahogy Jézus sírját is lepecsételték. Süssük kb. 10 percig.

„Pilátus azt felelte nekik: »Van őrségek, menjetek és biztosítsátok magatoknak, ahogy tudjátok.« Azok pedig elmentek, lepecsételték a követ, és őrséggel biztosították maguknak a sírt.” (Máté 27,65–66)

Várjunk, ahogy a tanítványok is várakoztak. Hagyjuk a sütit a kikapcsolt sütőben kihűlni.

„Bizony, bizony mondom nektek, hogy ti sírtok majd, és jajgattok, a világ pedig örvendeni fog. Ti szomorkodtok majd, de szomorúságotok örömmé fordul. (...) Most ti is szomorkodtok, de újra látlak majd titeket, a szívetek örülni fog, és örömtöket nem veszí el tőletek senki.” (János 16,20.22)

Ha felvágjuk a kész sütit, üreges és üres lesz, mint a sírbolt vasárnap reggel.

Jézus feltámadt – Valóban feltámadt!

Imádkozzunk egymásért!

Egy történet szerint egy napon, amikor a szerzetesek szokásos napi imádságukat végezték, hirtelen vad vihar támadt, s egy villám közvetlenül mellettük csapott le az égből. Ekkor egyikük talpra ugrott, s elkiáltotta magát: „*Testvérek, imádkozzunk!*”

Ilyen kiáltás harsan fel ma is. Életünk megszokott ritmusát egy szemmel nem látható, apró és ártó vírus terjedése megzavarta, alapjaiban felbolygatta. Sok szívbe értetlenség, félelem költözött, több család életében pedig küzdelmek és könnyek jelentek meg, amikor szembe kellett és kell nézniük a betegséggel és a szenvedéssel. A Szentírás szerint „*Ha szenved az egyik tag, valamennyi együtt szenved vele.*” (1 Kor 12,26) Álljunk melléjük, osztozzunk velük a fájdalomokban, segítsünk őket harcaikban, s örüljünk együtt, közös győzelmeinkben. „*Akik könnybullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévéit emelve.*” (Zsoltárok 126,5–6)

1. Hozzuk az Úr elé ezt a helyzetet, kérjük Tőle a megoldást! „*Ezért teljes bizalommal fordulhatunk Istenhez: ha az ő akarata szerint kérünk valamit, biztos, hogy meghallgat bennünket!*” (1János 5,14)

2. A betegekért, hogy meggyógyuljanak. De azért is, hogy amíg ez látható, tapasztalható módon nem jön el, hozzáférhessenek a szükséges ellátáshoz és kezeléshez. Imádkozzunk, hogy legyen béke, hit és remény a szívükben, és ki tudjanak tartani a nehézségek és szenvedések között is. Imádkozzunk a karanténban lévőkért is, akik annak a vizsgálatnak az eredményre várnak, hogy megfertőződtek-e a vírussal. „*Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.*” (Zsoltárok 46,1)

3. Azokért az egészségügyi dolgozókért, akik a betegeket gondozzák. Imádkozzunk a vírus elleni védelmükért, ellenállóképességért a hosszú és intenzív munkaidő alatt, valamint az egészségügyi intézményekben használatos hatékony védőeszközökért számukra, továbbá a biztonsági protokollok betartásáért, amik szintén megvédhetik őket. Imádkozzunk azért, hogy az egészségügyi dolgozók is keressék az Urat a válság idején. „*Az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban, és kiszabadította őket szorongó helyzetükből.*” (Zsoltárok 107,28)

4. Azokért a családokért, akik elvesztették szeretteiket a koronavírus járványban, hogy megtapasztalhassák a Szentlélek közelségét és vigasztalását. Imádkozzunk, hogy a hozzájuk közel állóktól megértést, együttérzést, vigasztalást kapjanak. Imádkozzunk kétségbeesés ellen; minden reggel imádkozzunk az új irgalmasságért. „*Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt, és az Istennek békesége, mely*

minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Filippi 4,6–7)

5. Azokért a lelkipásztorokért, akik szolgálatuk közben veszélyben vannak, vagy már meg is fertőződtek a vírussal. Imádkozunk azért, hogy a Szentlélek adjon számukra vezetést minden helyzetben, át tudják adni Isten élő üzenetét a gyülekezetük felé, és a bajbajutottak számára. Imádkozzunk azért, hogy szívükben mindvégig erősek maradhassanak, minden szavukban és a tettükben megmutatkozhasson az evangélium ereje, Isten kegyelme, szeretete, igazsága és hatalma. „*Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében.*” (Jakab 5,14)

6. Imádkozzunk Krisztus testéért, az Egyházért az egész világon, hogy Krisztus követői felismerjék a helyüket és szerepüket ebben a helyzetben, a gyülekezetek imádkozzanak, és a Szentlélek által, találékony és áldozatosan módon támogassák, mint a betegeket, mint a gondozóikat. Imádkozzunk azért, hogy a gyülekezet só és világosság lehessen azon a helyen - a kórházakban, közösségekben és városokban - ahova Isten őket helyezte. „*Ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi. Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.*” (1Kor 12,26–27)

7. Imádkozzunk azokért a tisztviselőkért és döntéshozókért, akik ebben a válságos helyzetben vezetik az országokat. Ismerjük el a tevékenységüket, és az Úrtól való felelősségüket, ahogy ebben a nehéz időben a folyamatokat kezelik és irányítják. Imádkozzunk, hogy gyorsan és hatékonyan tudják mozgósítani az erőforrásokat oda, ahol a leginkább szükség van ezekre. „*Igyekeztetek a városnak jólétén, a melybe fogságra küldöttelek titeket, és könyörögtek érte az Úrnak; mert annak jóléte lesz a ti jóléteket.*” (Jeremiás 29,7–8)

Imádkozzunk mindazokért, akiknek az életére nap mint nap komoly nehézséget okoz ez a felbolydult állapot, hogy a nehézségek is az Úrhoz segítsék közelebb kerülni őket! Imádkozzunk azért, hogy az emberek komolyan keressék az Urat! Tudjuk, hogy az Úr keresésének vágya is Tőle származik, és csak Ő tud valódi változást hozni mindannyiunkban.

Imádkozzunk mindazokért, akiknek vállalkozása és megélhetése veszélyben van a járvány miatt, hiszen több gazdasági ágazatot tönkre tehet a teljes leállás. Imádkozzunk azokért, akik elvesztették a munkájukat és a fizetésüket. Imádkozzunk mindegyikükért, hogy lehessen egy új kezdet az életükben, megtapasztalhassák, hogy az Úr mellettük áll! „*Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az ÚR -: békeséget és nem romlást tervezek, és*

reményteljes jövőt adok nektek. Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket.” (Jeremiás 29,11–12)

9. Imádkozzunk a világmisszióért és a missziós munkatársakért az egész világon, különösen azokért, akik a COVID-19 által súlyosan érintett területeken szolgálnak. Imádkozzunk a bölcsességért minden missziós szervezet számára, hogy tudja, felismerje a helyzetben rejlő felelősséget és lehetőségeket, és megfelelően éljen ezekkel. Imádkozunk, hogy a szolgálatok ne szűnjenek meg, hanem az Úr dicsőségére váljanak ezekben a nehéz időkben is! „Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagytak, letipornak, de el nem veszünk; Jézus balálát mindenkor testiünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testiünkben.” (2Kor 4,8–10)

10. Imádkozzunk mindazokért, akik még nem hallották az Evangéliumot, akik Jézus ismerete nélkül élnek és halnak meg, hogy halljanak róla - akár ezen a válságon keresztül is - és válaszolhassanak az Ő meghívó szeretetére. Imádkozzunk azért, hogy megnyíljon az üdvösség lehetősége minden férfi, nő és gyermek számára ezen a világon! „Nem késekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzáátok, mert nem azt akarja, hogy némehek elveszzenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.” (2Péter 3,9) Áldott Imaalkalmakat kívánunk!

Magyar Evangéliumi Szövetség

Világimanap

Sarkadon először 2003-ban, majd 2006 óta folyamatosan tartjuk a világimanapi alkalmakat. Idén tizenötödikször jöttünk össze ökumenikus közösségben. Március 8-án, vasárnap délután 3 órától a sarkad-újteleki református templomban tartottuk az imanapi ünnepünket. Három (a két református és a baptista) gyülekezetből mintegy harmincan voltunk együtt. Igehirdetéssel Hunyadyné Cserge Mária, sarkadkeresztúri intézeti lelkész szolgált.

Az összejövetelünket egy rövid visszatekintéssel, az elmúlt 15 évért való hálaadással kezdtük. Majd a már megszokott módon, az országismertetés után az imanapi liturgiát követtük végig. Volt, aki a füzetet és volt, aki a kivetített szöveget figyelve vett részt a liturgiában, a közösen mondott imádságokban és éneklésben. Az éneklést nagymértékben segítették az imanapi előkészítőn felvett hangfájlok. Így a zimbabwei énekeket hanglejátszó, a hazai énekeket tenorkürt kíséretével énekelhettük. Itt jegyzem meg, hogy az énekeket az imanapi összejövetel előtt már hetekkel elkezdtek tanulni. Ez is segített abban, hogy felszabadult öröm volt együtt énekelni a zimbabwei énekeket is. Az alkalom végi bőséges szeretetvendégségen a szadzát is megkóstoltuk. Igaz, aki azt hozta, kiegészítette jó kis házi füstölt kolbásszal...

Szeretettel: Futóné Kati

Antoine de Saint-Exupéry:

Fohász

Uram, nem csodákért és látomásokért fohászok, csak erőt kérek a hétköznapokhoz.
Taníts meg a kis lépések művészetére!
Tégy leleményessé és ötletessé,
hogy a napok sokféleségében és forgatagában
idejében rögzítsem a számomra fontos felismeréseket
és tapasztalatokat!
Segíts engem a helyes időbeosztásban!

Ajándékozz biztos érzéket
a dolgok fontossági sorrendjében,
elsőrangú vagy csak másodrangú fontosságának
megítéléséhez!

Erőt kérek a fegyelmezethez és mértékűtartáshoz, hogy ne csak átfussak az életen,
de értelmesen osszam be napjaimat,
észelejem a váratlan örömeket és magaslatoakat!

Őrizz meg attól a naiv hittől,
hogy az életben mindennek simán kell mennie!
Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel,
hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések
az élet magától adódó ráadásai,
amelyek révén növekedünk és érlelődünk!

Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt,
akinek van elegendő bátorsága és szeretete
az igazság kimondásához!

Az igazságot az ember nem magának mondja meg,
azt mások mondják meg nekünk.

Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit.

Kérlek, segíts, hogy tudjak várni!

Té tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a átorságra.

Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legköcskézatosabb
és legtörékenyebb ajándékára
méltók lehessünk!

Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz,
hogy a kellő pillanatban és a megfelelő helyen
– szavakkal vagy szavak nélkül –
egy kis jóságot közvetíthessek!

Őrizz meg az élet elszalasztásának félelmétől!
Ne azt add nekem, amit kívánok,
hanem azt, amire szükségem van!
Taníts meg a kis lépések művészetére!

Semmi sem gátolja meg az embert?!

„Az Úr pedig leszálta, hogy lássa a várost és a tornyot, melyet építenek vala az emberek fiai. És monda az Úr: Ímé e nép egy, s az egésznek egy a nyelve, és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek mindent, amit elgondolnak magukban.” (1Mózes 11 5,6)

Ezek az igeversek a bibliai őstörténet utolsó fejezetében (1Móz 11) vannak leírva. A történet Babel tornyának építéséről tudósít, amely kb. négy ezer éve lehetett. Az ember sok mindent elgondol(t) magában, és minden akadályt félretéve törekszik annak megvalósítására. A tervek ott vannak a gondolataiban, vagy a tervező asztalokon, mert állandóan fejlődünk kell. Ami tegnap még teljesen jól szolgált minket, az ma már nem megfelelő, nem korszerű. És ami ma megfelelő a modern élet megéléséhez, azt biztosra vehetjük, hogy holnap már nem lesz elég, és korszerűsíteni kell.

Innováció! Szinte minden médiának az egyik sokat ismételt jelszava. Lassan, a régen látott tudományos fantasztikus (sci-fi) filmek akkor még elképzelhetetlen világa kezd valósággá válni. Egy okos telefon már az egész világot „teszi” a tenyerünkbe, a világ távoli országaiban is tudunk ügyeket intézni, és azokból információkhoz jutni. Drónok röpködnek fölöttünk, a műholdak lassan árnyékot vetnek a földre annyi van belőlük. Minden téren építkezünk és fejlődünk, a jobb és kényelmesebb, élhetőbb jövő reményében, a technika rohamos fejlődésének köszönhetően.

Minden érzékszervünkkel tapasztalhatjuk, nem csak a teremtést, hanem az ember „csodálatra méltó” alkotásait is. A dubaji Burdzs Kalifa 828,8 méteres magasságával és 160 emeletével jelenleg a legmagasabb emberkéz által emelt szerkezet, de a jövőben már két felhőkarcoló is nagyobb magasságba tör. A tervek már készen vannak az újabb csúcspdöntésre, és nem csak az építkezés terén. Ám ezek is eltörpülnek felülről nézve az űrből, hiszen már az ember is le tud nézni a földi alkotásokra, mert azt is „meghódítottuk.”

Ezek a látványos eredmények a tudomány, valamint a csúcstechnológia által megvalósított világunk arra engednek következtetni, hogy semmi, sőt senki nem tud bennünket meggátolni abban, hogy véghezvigyük mindazt, amit mi emberek elgondol(t)unk. Ez nem is tagadható, ezek tények, amit kitalálunk meg is csináljuk! Tapinthatóak, láthatóak, mérhetőek, használhatóak nap, mint nap, hozzánk tartoznak. Az ember számára ez lett a teljes valóság.

Látva mindezeket, utat engedve önteltségünknek, hisz fentről már mi is le tudunk nézni, egészen közel lehetünk ahhoz, hogy az Istent is ki lehessen iktatni (ha van egyáltalán), mert mi is képesek

vagyunk arra, amire Ő. Technikai és sokrétű egyéb tudással felvértezett, pallérozott értelemmel rendelkező szakértők igyekeznek ezt egyre jobban bizonyítani.

De - nem először a történelem során - történt valami napjainkban is. Okosabbak vagyunk, mégsem értjük. Azzal az értelemmel nem tudjuk megérteni, hogy jelenleg mi történik, pedig egyébként mi alkottuk meg mai modern világunkat. Vagy ész nélkül gondolkodtunk? Ha alázatosak vagyunk, józan ésszel be kellene ismernünk: tudásunk ellenünk támadt, és meghasonlott önmagával. Egy parányi, színtelen, szagtalán, megfoghatatlan, emberi szemmel nem látható, alig mérhető vírus, mintha megingatta volna néhány nap leforgása alatt, azt a megingathatatlan gondolt komplexumot, amit évszázadokon keresztül felépítettünk, fizikai, szellemi és gazdasági értelmében. Vagyis a tudásunk és a technika „mindenhatóságába” vetett hitünket. Megszámálhatatlan kérdést tehetünk fel, és több felől is megközelíthetjük a történeteket. De én nem a kérdésekre teszem a hangsúlyt, hanem az arányokra. Ha figyelünk ezekre, Valakihez el kell jutnunk, hogy megértsük végre: az ember nem elégséges önmagának és önmagában arra, hogy egy „még élhetőbb” világot építsen magának, akármennyire is high-tech (fejlett technológia) világot álmodott magának. Kevesek, kicsik és gyengék vagyunk, pedig nagynak és erősnek képzeljük magunkat.

Próbáljuk meg napjaink világjelenségeiben meglátni, hogy Isten most is lehajol hozzánk, hogy megfigyelje, mit csinálunk. Most épp egy ilyen kicsiny és jelentéktelennek tűnő vírust is felhasználva, hogy világossá váljék kicsinységünk, gyengeségünk az Ő nagyságához és mindenhatóságához képest. Lehet-e egyáltalán ember és Isten között arányokról beszélni azon kívül, hogy Ő a teremtő, mi pedig teremtményei vagyunk. Ezért „...nem az én gondolataim a ti gondolataitok és nem a ti utaitok az én utaim, így szól az Úr. Mert amint magasabbak az egek a földnél, a képen magasabbak az én utaim utaitoknál és gondolataim gondolataitoknál.” (Ézs 55,8-9).

Ennek ellenére kétezer évvel ezelőtt eljött az idők teljessége, és már nem csak lehajolt az Isten, hanem közénk jött: testet öltött Jézus személyében. Azért, hogy egy másik országot: az Isten országát hirdesse nekünk az Atya akaratából. A bábéli zűrzavar helyett, az Isten országának rendjét hozta el közénk. Mert egyedül Ő képes az Atya akaratát véghezvinni tökéletesen, maradéktalanul. Aki ezt komolyan veszi, és az életét teszi fel erre, az el is veszítheti azt, ahogy Jézus is behalt a kereszten. Erről tanúskodnak a nagypénteki események. Isten elhatározása azonban folytatódott azzal, hogy Jézus feltámadt a halottak

közül.

A húsvétot megelőző ember okozta zűrzavarból, Isten a legjobbat „hozta ki”. Megteremtve a megbékélés egyetlen lehetséges módját önmaga és az emberek között. Amit Ő a teremtésben véghezvitt, és igéjében kijelentett, azok nem mondanak egymásnak ellent! Erre emlékezünk most rendhagyó módon is 2020 húsvétján. A jelenlegi helyzetben is legyen az a reménységük, hogy „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” (Róm 28,8). A számunkra tragikusnak vélt helyzetekben is lássuk meg az azokban rejlő lehetőségeket és áldásokat, mert ezek is épp oly valóságosak, mint maguk a nemkívánt események.

Péntek István presbíter

Török Anna: Egy világ térden állva

*A korona, mely egy világot kényszerít térdre,
és visz az ismeretlen sötétségbe.*

*A korona, mit soha senki nem kérne,
mert fullasztó a viselése.*

*A korona, mely most felébreszti az embereket,
bogy útjaink nem mindig terveink szerint mennek.*

*A korona mely nem királyságot biz rád,
hanem egy szobát, hogy bezárd.*

*A korona mely elszigetel a világtól,
a hazámtól, a családtól, egymástól...*

*A korona mely kiüresítette az utcákat
és megváltoztatta a hétköznapokat.*

*A korona mely megrázta a földet,
és felbangosította a csöndet.*

*A korona mely áldozatokat követel,
és minden kezét imára emel.*

*S ha majd minden nép megtör és minden határ lezárul,
akkor a négy fal között, csendesen a világ térdre borul.*

*A kísértő azt biszi, térdre kényszerítette a világot,
de nem gondolta, hogy a világ térdelve, imádkozni fog.*

*Panaszkodtunk, hogy nincs időnk egymásra,
most mind otthon vagyunk, összezárván.*

*Most megtanulhatunk újra szeretni
s minden apróságért bálásnak lenni.*

*Nézd az eget, a virágzó fákat, a lepkeket,
akard megismerni társad törékeny lelkét.*

*Talán sosem volt szükség ennyire egymásra,
Most rajzolj mosolyt a másik arcára.*

*Mindenki fél, nem tudjuk mit rejt holnapunk
de a mai napért csak köszönetet mondhatunk.*

*Forró a víz a kádban, van meleg ételünk,
és mindennap velünk van Gondviselő Istenünk.*

*Isten hallja imáinkat,
látja megriadt arcunkat.*

*A karjaiban tartja az egész világot,
s nem hagyja elveszni Magyarországot.*

Itt az idő, hogy az emberiség megtérjen

*és könnyek között térdre ereszkedjen,
bogy minden kéz végre összeérjen
és imádságban az Istent kérje.*

*Szabadíts meg minket a vírustól,
mert Tiéd az Ország,*

Hatalom,

és a Dicsőség

Mindörökkön – örökké

Amen

(Olaszország 2020)

A HÁROM HARANG

*„Három angyal szállt az égen a világ négy felére
Három virág porát hinti, színét festi az égre
Három templom három bércezen, az Úrhoz szól az ének
Három színből lett egy zászló, mit nem téphetnek széjjel.*

*Én Istenem adjál szállást, akárhová érek
Három harang hangját hallom, mindig hazatérek.
Három harang hangját hallom, mindig hazatérek.”*

A mi Sarkad-Belvárosi Református Templomunkban is három harang lakik, és nap-nap után halljuk őket. Halljuk hangjukat, és bizony ezekben az időkben a templomba vágyó léleknek fáj, hogy vasárnap nem indulhat el hívó szavára, nem mehet az Isten házába. Az a három egyszerű szó, amely rájuk van írva, üzenetként hangzik évszázadok óta: Hit, Reménység és Szeretet. Ez a három szó ma üzen nekünk a harangok által.

Hit

„A hit a remélt dolgokban való bizalom és a nem látható dolgok léteiről való meggyőződés.” (Zsid 11,1)

„A hit azt jelenti, hogy a lélek elmerészkedik oda, ahová a szem már nem lát el.” (Anonymus)

A harang szava csak annak jelent többlet órajelzésnél, aki hittal hallja meg. A hitnek kell először megszólalnia ahhoz, hogy bármi is megváltozzon bennünk. A hit a kezdete az Istenhez való közeledésünknek. A hit, mely a teremtő és megváltó Istent szólítja meg, a hit, mely elindít, és mindig bízik az életben, és ez a hit az, amelyet soha nem vehetnek el tőlünk.

Reménység

„Mert üdvösségünk reménységre szól. Viszont az a reménység, amelyet már látunk, nem is reménység, hiszen amit lát valaki, azt miért kellene remélnie? Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, akkor állhatatossággal várjuk.” (Róma 8,24–25)

Nem hiányozhat az életünkéből. Szükséges, még ha olykor úgy érezzük, csalfa és vak, és hiába bízunk, reméltünk, nem úgy alakultak dolgaink, ahogy szeretttük volna. Mégis remélni a legemberibb, és a legtermészetesebb emberi dolgaink egyike: megélni, vizsga vagy szerelem. A remény dobogtatja meg a

szívünket. Életben tart, és kitartásra ösztönöz. A legvégsőkig küzdünk érte és miatta, még akkor is, ha keserű csalódásokon megyünk keresztül közben.

„El kell fogadnunk a véges csalódást, de soha nem szabad elveszteniünk a végtelen reményt.” (Martin Luther King)

„Az teszi széppé a sivatagot (...), hogy valahol egy kutat rejt.” (Antoine de Saint-Exupéry)

A keresztyén reménység a legnagyobb mélységben is azt hirdeti, hogy Isten vele van, és így a jövője biztosított. Nem tudja a holnapot, de azt igen, hogy Isten nem hagyja el. Ahogyan William Blake írta egyik versében:

„S ne hidd, míg száll sóhajod,
Hogy Teremtőd nincsen ott,
És ne hidd, ha könnyezel,
Hogy Teremtőd nincs közel.

Belénk oltja örömét:
Hogy bajunk ő zúzza szét,
És míg meg nem enyhülünk,
Mellénk ül és sír velünk.”

Az Isten tehát a legnagyobb bánatban, félelmek között is velünk van, és táplálja reménységünket. Ahogy Luther Márton mondta: „Sok dolgot tartottam a kezemben, és mind elvesztettem – de azok, amiket Isten kezébe tettem le, még mindig az enyéme!” Semmi sem nagyobb az Istennél, és a belé vetett reménységnél!

Szeretet

„A szeretet soha el nem múlik!” (1Kor 13,8)

„A szeretet olyan, mint a Nap, melynek melegétől időnként megfosztanak minket a felbök. A Nap azonban mindig ott van az égen. Az élet hol boldogságot, hol meg csalódást ad nekünk, de a bennünk élő szeretet ettől nem lesz kevesebb.” (Benjamin Shield)

A legnagyobb. A soha el nem múló, a végtelen, az Isten. Nem csupán emberi érzelem, hanem jóval több. A világ keletkezése óta létező valóság. Azért lett minden ezen a világon, és azért vagy te meg én is itt e földön, mert van szeretet. Isten szeretettel teremtett mindent, és mi is Isten, és két ember határtalan szeretetéből lettünk.

Elsőre talán azt látjuk, hogy ma nem a szeretet világát éljük, de ha jobban szemügyre vesszük környezetünket, a világ jelenlegi helyzetét, akkor mégis azt vehetjük észre, hogy a szeretet itt van, jelen van. Gyerekek és felnőttek piros szíveket színeznek, majd kiteszik az ablakokra, hogy megköszönjék mindazoknak a szolgálatát, akik értük harcolnak a kórházakban, boltokban, az utcákon... Ez az érzelem hatott át sok magyart, amikor együtt énekelte az *Ismerős Arcok* zenekar ikonikussá lett: *Nélküled* című dalát.

A szeretet türelemre int a hosszú várakozó sorokban, de épp ez a szeretet tart otthon is, pedig mindennél jobban szeretnénk újra a normális életünket élni. A szeretet tehát igenis létezik ebben a világban, és

épp ez a legnagyobb istenbizonyíték: Isten itt van, velünk van, áthatja ezt a világot. Isten szeret minket, és meg akarja állítani a vesztébe rohanó világot. Miért? Miért így? Miért engedi ezt az egészet? Tegyük fel másképp a kérdést. Miért engedték ezt mi? Miért nem szerettünk jobban, miért nem vigyáztunk egymásra erősebben, és miért gondoltuk azt, hogy mi mindent megtehetünk?

A szeretet létező valóság mindnyájunknak, és az őseink is azért írták ezt a legnagyobb harangra, mert ők is ezt gondolták, érezték és tapasztalták. Amikor meghalljuk kondulásukat, jusson eszünkbe, mit üzennek nekünk. Szeress, mert a szeretet soha el nem múlik, mert ez a legnagyobb, mert az Isten maga a szeretet.

Bódás János: Szeressetek

Szikla vagyok, zord és kemény,
virágtalan rom.

S a törpe hangya nép fölél
göggel magasodom.

Jó egyedül. Mindegy nekem,
hó fed, vihar ver-e?

Nem kell szeretet tüze
csak megrepesztene!

Jéghegy vagyok, büszke fagyos,
lábam teher veri,
nem hagyom magam senkitől
megközelíteni.

Úgy jó, ha körülöttem
a tajték zúg, szél sívít,
ne szeressetek, mert a tűz
tudom, megsemmisít.

De jaj! Mégis ember vagyok,
sokszor árva, beteg,
s a góg, a fagy mögül szívem
sikolt: szeressetek!

Szeressetek! Mit ér a lét,
ha egyedül vagyok?
Ha társaim csak jégbideg
bold, csillagok s habok!

Repeszd, porlaszd zord kérgemet,
szeretet, égi láng,
Hadd legyenek termő lágú talaj,
s borítson lomb, virág.

Vagy olvassz meg! Csak hazudtam
a gögöt, az erőt –
megadnám magam boldogan
a szeretet előtt.

Koncz Zsolt lp.

Gyülekezeti Krónika

Gyülekezetünkben elhunytak és eltemettek:

Kiss Imréné, született Buzi Erzsébet, 81 évet élt asszonytestvérünk – Sarkad, Kastély u. 5. sz. alatti lakos. Vigasztaló ige: Lukács 20,37–38: „*Arra pedig, hogy a halottak feltámadnak, már Mózes is rámutatott a csipkebokorról szóló részben, amikor az Urat Ábrám Istenének, Izsák Istenének és Jákób Istenének mondta. Isten pedig nem a holtak Istene, hanem az élőké.*”

1Korinthus 13,12: „*Mert most tükrön által bomályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert Isten.*”

Mezei Sándor, 70 évet élt testvérünk – Sarkad, Béke Sétány 2. sz. alatti lakos. Vigasztaló ige: Zsoltárok 23,1–4: „*Az Úr az én pásztorem, nem szűkölködöm. Fiúves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem.*”

János 10,11: „*Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért.*”

**A Mindenható Isten enyhítse
a gyászolók fájdalmát!**

**Kérjük, személyi jövedelemadója 1% + 1%
százalékkal támogassa a Magyarországi
Református Egyház társadalmi szolgálatát!**

0066
TECHNIKAI SZÁM
Magyarországi Református Egyház

**Egyházközségünk
alapítványának adószáma:**

**Egyetértés Alapítvány
18371691-1-04**

**„Mindenki úgy adjon, ahogyan előre
eldöntötte szívében, ne kedvetlenül
vagy kényszerűségből, mert
a jókedvű adakozót szereti az Isten.”
(2Korinthus 9,7)**

Kedves Testvéreink!

A Magyarországi Református Egyházban mindenki egyháztagnak számít, akit a református egyház szertartása szerint megkereszteltek, valamint az a nagykorú keresztyén, aki magát reformátusnak vallja. Az egyháztagság ténylegesen akkor valósul meg, amikor valaki valamely konkrét gyülekezethez (egyházközséghez) csatlakozik, és annak tagjává lesz.

Teljes jogú egyháztagnak az, akit megkereszteltek, konfirmációi fogadalmat tett, a gyülekezet istentiszteletein és az úrvacsorai közösségben részt vesz, és gyülekezete fenntartásához hozzájárul. Az ilyen gyülekezeti tagnak nagykorúsága elérésétől kezdődően választó joga van és választható az egyházi vagy gyülekezeti választások alkalmával.

Az anyagyülekezetek önfenntartóak, sem az államtól sem a közegyháztól nem kapnak pénzt a működésükhöz. Az **egyházfenntartói járulék** befizetésével, adományozással és a templomi perselyes adakozással járulhatunk hozzá gyülekezetünk fenntartásához.

Presbitériumunk az évi egyházfenntartás összegét *havi 1000 Ft-ban*, éves szinten *12.000 Ft* összegben határozta meg. Ez az *összeg ajánlás*, hiszen mindenkinek szíve és lehetősége szerint kell eldöntenie, mennyit áldoz gyülekezete működésére.

A jelenlegi veszélyhezre való tekintettel adományainkat otthonainkban is összegyűjthetjük egy erre a célra kijelölt „persely”-ben, vagy egy egyszerű borítékban, de lehetőség van átutalással is eljuttatni gyülekezetünk számlaszámára.

**Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség
számlaszáma:**

**Uni Credit Bank Zrt.
10918001-00000056-54060000**

„Közeledjétek az Istenhez és Ő közeledni fog hozzátok.” (Zakab 4,8)

„Nem a félelem lelkét adta nekünk Isten,
hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”
(2Timótheus 1,7)

Kedves Testvérek!

A koronavírus gyors terjedése miatt hozott kormányzati intézkedésekkel és a Magyarországi Református Egyház elnökségének felhívásával összhangban a Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség elnöksége közlése:

Határozatlan időre, további intézkedésig szüneteltetünk minden egyházi alkalmat: vasárnapi istentisztelet, reggeli áhítatot, imaközösséget, bibliaórákat, gyermek-istentiszteletet, konfirmációelőkészítőt, ifjúsági alkalmat, nőszövetségi és presbiteri alkalmakat, munkatársi bibliaórát és az újszalontai istentiszteletet.

Kérjük, hogy a temetéseken csak a szűk család vegyen részt a szertartáson.

Felhívjuk a figyelmet, hogy továbbra is minden reggel rövid igei magyarázatokat osztunk meg, továbbá szerda esténként meditatív jellegű Bibliaóra, illetve vasárnap délelőtt 9 órakor online istentiszteletet közvetítünk a gyülekezet saját facebook oldalán és Youtub csatornáján: Református Sarkad néven.

Kérjük, figyeljék a www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség, a www.reformatus-sarkadbelvaros.hu, továbbá a www.reformatus.hu és a www.ttre.hu oldalakat, ahol folyamatos tájékoztatást biztosítunk.

Kérjük Testvéreinket, hogy tartsanak otthoni könyörgéseket: egyéni imádságokat, illetve csatlakozzanak a meghirdetett Imaláncokhoz. Imádkozzunk együtt a járvány megszűnéséért, a betegekért, az egészségügyi és szociális dolgozókért, az élelmiszer ellátást biztosító nagy csapatáért és minden felelős döntéshozóért.

Kérjük, hogy valamennyi egészségügyi rendelkezést tartsanak be!
Istenben bízó és reménykedő szívvel,

Koncz Zsolt
lelkipásztor sk.

Dr. Taybani Jamal
gondnok sk.

Sarkad, 2020. március 16.

ONLINE ALKALMAINK

Reggeli csendes percek: a hét minden napján –
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Meditatív Bibliaóra: szerda délután 6 óra –
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség és a www.youtube.com/reformatus_sarkad

Istentisztelet: vasárnap délelőtt 9 óra –
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség és a www.youtube.com/reformatus_sarkad

Húsvét nagyheti online Istentiszteletek

Nagyesütörtöki meditáció
2020. április 9. du. 6 óra

Nagypéntek: 2020. április 10.
de. 9 óra – Ünnepi Istentisztelet
du. 6 óra – Passió

Húsvét I. nap: 2020. április 12.
de. 8 óra – Ünnepi Istentisztelet

de. 9 óra – a Duna Tv Ünnepi Istentiszteletet közvetít a Budahegyvidéki Református Gyülekezetből, melyen ígét hirdet főtiszteletű dr. Szabó István dunamelléki püspök, a Zsinat lelkészi elnöke.

Lehetőség lesz otthoni úrvesoravételre a Kárpát-medence nagy református családjának közösségében. Ehhez kérjük, készítsenek elő egy szép tálcán személyenként egy falat kenyeret, illetve szép pohárban egy kis bort, vagy – lehetőség szerint – szőlő üdítőt.

Húsvét II. nap: 2020. április 13.
de. 9 óra – Ünnepi Istentisztelet